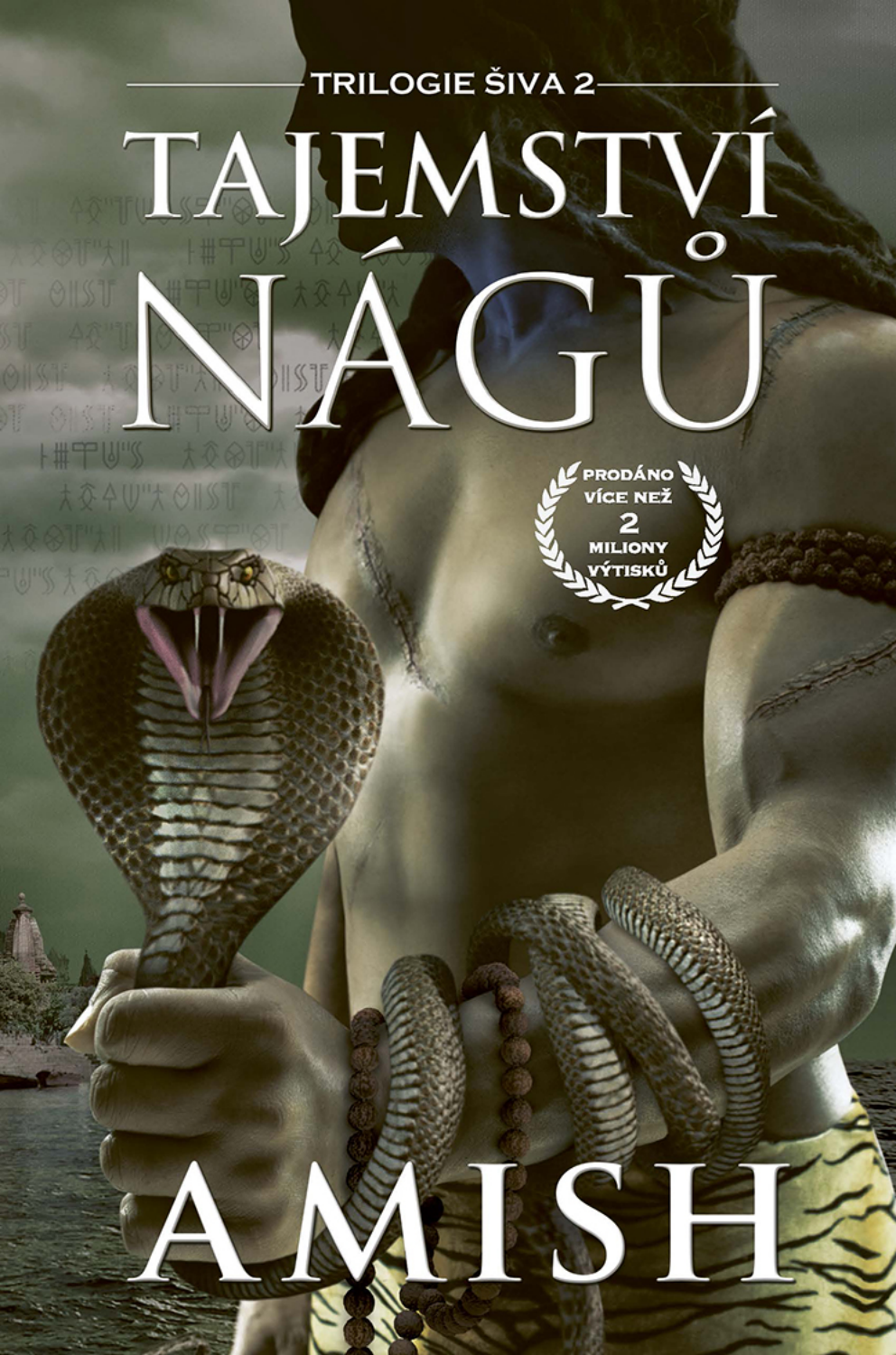


TRILOGIE ŠIVA 2

TAJEMSTVÍ NÁGŮ

PRODÁNO
VÍCE NEŽ
2
MILIONY
VÝTISKŮ

The poster features a woman with dark skin and a bindi, wearing a yellow and black tiger-print sari. She is holding a cobra with its mouth open, showing its fangs. The background is a misty, green landscape with a small temple on a hill in the distance. The text 'TAJEMSTVÍ NÁGŮ' is at the top, 'TRILOGIE ŠIVA 2' is above it, and 'AMISH' is at the bottom.

AMISH

AMISH TRIPATHI

TAJEMSTVÍ NÁGŮ



TRILOGIE ŠIVA 2



Copyright © 2011 Amish Tripathi
First published in English by Westland Limited 2012.
Published in Czech 2019 by KNIHY OMEGA.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Kristýna Greňová, 2019
Obálka © Pavel Tůma – RITA, 2019
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2019

ISBN 978-80-7642-285-8 (pdf)

AMISH TRIPATHI

TAJEMSTVÍ NÁGŮ



TRILOGIE ŠIVA 2

PŘELOŽILA KRISTÝNA GREŇOVÁ

Pro Preeti & Neela...

Nešťastní lidé procestují při honbě za rájem
třeba sedm moří.

Ti šťastní naleznou pravý ráj
ve společnosti svých blízkých.
Já jsem skutečně šťastný člověk

SATJAM ŠIVAM SUNDARAM.

Šiva je pravda a krása.

Šiva je mužské i ženské.

Šiva je súrjavanša i čandravanša.



O TRILOGII ŠIVA

Šiva! Mahádéva. Bůh všech bohů. Ničitel všeho zla. Vášnivý milenec. Zuřivý bojovník. Dokonalý tanečník. Charismatický velitel. Všemocný, ale neúplatný. Pln pohotového důvtipu a stejně okamžité a zuřivé vznětlivosti.

Za celá staletí ani jeden z cizinců, co přišli do naší země – ať už jako dobyvatelé, kupci, učenci, panovníci, anebo jen cestovatelé – nevěřil, že takový muž kdy mohl skutečně existovat. Považovali ho za boha z dávných mýtů, za pouhý výplod lidské fantazie. A bohužel jsme tomu postupně uvěřili všichni.

Ale co když se mýlíme? Co když bůh Šiva nebyl jenom fantaskní výmysl, ale člověk z masa a kostí? Jako vy a já. Člověk, který se díky své karmě bohem teprve stal. S tímto předpokladem pracuje trilogie Šiva, která interpretuje bohaté mýtické dědictví starověké Indie jako spojení smyšlenek a skutečných událostí.

Tato práce je tedy poklonou Šivovi a jeho učení. Učení, které bylo ztraceno v hlubinách času a zapomnění. Učení,

jež nás může učinit lepšími. Učení, které říká, že každý z nás má v sobě potenciál stát se bohem. A jediné, co musíme dělat, je naslouchat sami sobě.

Nesmrtelní z Meluby je první část trilogie, která sleduje cestu našeho výjimečného hrdiny. Teď máte v ruce druhý díl, *Tajemství nágů*. Celá trilogie se uzavírá knihou *Přísaha Vájuputrů*.



AUTORSKÁ POZNÁMKA

Od této stránky se začíná *Tajemství nágů*, druhá kniha trilogie Šiva. Začíná tam, kde předchozí díl, *Nesmrtelní z Meluhy*, končí. Ačkoli si jsem jist, že tuto knihu můžete číst samu o sobě, nejspíš si ji vychutnáte lépe, pokud se seznámíte s dějem předchozího dílu. Pokud jste *Nesmrtelné z Meluhy* již četli, můžete mou poznámku přeskočit.

Doufám, že vás čtení knihy bude bavit alespoň tolik, jako mě bavilo ji psát.

Obrátila se na mne spousta lidí mnoha různých náboženství s otázkou, jestli věřím, že Šiva je lepší než všichni ostatní bozi. Dovolíte-li, zopakuji zde svou obvyklou odpověď. Jedna věta z Rgvédy dokonale vystihuje mou víru.

ÉKAM SADVIPRÁ BAHUDHÁ VADANTI.

Pravda je jediná, ale učenci ji nazývají různými jmény.

Bůh je jediný, jen se na něj rozdílá náboženství
dívají různě.

Můžete mu říkat Šiva, Višnu, Alláh, Ježíš,
prostě jak chcete.

Naše cesty se různí, ale všechny spějí
ke stejnému cíli.

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'Hind', with a long, sweeping horizontal line extending to the right.



O MNOHO LET DŘÍVE

Chlapec běžel, co mu síly stačily. Z omrzliny na palci mu do nohy vystřelovala ostrá bolest a v uších mu neustále řinčela ženina úpěnlivá prosba: „Pomoc! Pomož mi, prosím!“

Ani na okamžik však ve svém úprku k domovu nezpomalil. Vtom ho obrovská chlupatá ruka strhla zpátky. Hrabal nohama ve vzduchu, snažil se najít pevnou zem. Ale chlupatý netvor si s ním pohrával a zlomyslně se mu smál. Pak ho drapla druhá ruka a otočila ho k sobě.

Chlapec ochromeně zíral na nestvůru. Tělo měla chlupaté, mužské, ale tvář patřila oné ženě, před kterou utíkal. Krásná ústa se otevřela, ale zvuk, který z nich vyšel, se v ničem nepodobal melodickému hlasu ženy. Z řevu, který nestvůra vydala, chlapci tuhla krev v žilách.

„Tak tobě se to líbilo? Těšil tě pohled na moje utrpení? Nepomohl jsi mi a teď tě moje tvář bude děsit do konce života!“

Z temnoty se vynořila obrovská paže. V dlani svírala krátký meč a utála tu krásnou hlavu.

„Nee!“ zaječel chlapec a probudil se.

Zmateně se rozhlédl kolem sebe. Bylo pozdě večer a on ležel na svém slamníku v potemnělé chýši. Dovnitř pronikalo jen pár paprsků zapadajícího slunce. Ohniště u dveří skomíralo. Do chýše přispěchala žena a oheň se náhlým přívalem větru probudil k životu.

„Šivo? Co se stalo, synu? Jsi v pořádku?“

Chlapec vzhlédl, stále byl zmatený. Cítil, jak si ho matka přitahuje k sobě, a jako z dálky slyšel její konejšivý šepot: „Všechno je v pořádku, děťátko moje. Jsem tady. Jsem tu s tebou.“

Z jeho těla se postupně vytrácela hrůza. Chlapec se rozplakal.

„Co se stalo, synu? Zase stejný sen?“

Potrásl hlavou a rozeštkal se ještě víc.

„Nebyla to tvoje vina, synu. Co bys byl zmohl? Vždyť byl třikrát větší než ty a nadto dospělý.“

Chlapec neodpověděl, jen opět ztuhl. Matka ho nepřestávala hladit a stírat mu z tváří slzy. „Zabil by tě.“

Prudce se od ní odtrhl.

„TAK MĚ MĚL TEDA ZABÍT! ZASLOUŽIL BYCH SI TO!“

Matka zaskočeně oněměla. Šiva byl hodný kluk. Nikdy předtím na ni hlas nezvýšil. Nikdy. Všechno rozjímání ale odsunula stranou a opět syna pohladila po tváři.

„To už nikdy neříkej, Šivo. Co bych si bez tebe počala?“

Šiva jen zatnul ruku v pěst a začal se jí zuřivě bít do čela. Nepřestával, dokud ho matka neodtrhla. Uprostřed čela se mu mezi obočím objevila temně rudá skvrna.

Matka ho pevně sevřela v náručí a přitáhla jej k sobě. Na její následující slova nemohl být Šiva připraven.

„Poslouchej mě, dítě moje! Sám jsi říkal, že se nebránila. Mohla se natáhnout po dýce, co měl u pasu, a bodnout ho, ne?“

Syn jen mlčky přikývl.

„A víš, proč to neudělala?“

Překvapeně k matce vzhlédl.

„Byla rozumná. Věděla, že by ji nejspíš zabil, kdyby se bránila.“

Šíva na matku nepřestával zírat.

„Takový zločin na ní páchal a ona se přece nebránila! Děla-la, co musela, aby přežila.“

Vpíjel se očima do matčiny tváře.

„Tak proč si vyčítáš, že ses zachoval stejně rozumně?“

Po matčiných konejšivých slovech se chlapec rozvzlykal na-novo.



1. KAPITOLA

PODIVNÝ ZLODUCH

„Satí!“ zařval Šiva. Bleskurychle vytasil meč, připravil štít a sprintem vyrazil ke své ženě.

Vždyť vběhne do pasti!

„Zastav!“ zaječel Šiva. Zrychlil, když viděl, jak seskočila ze silnice vedoucí k ajódhjskému chrámu Rámdžanbhúmi a pustila se skrz stromořadí, které ji lemovalo.

Satí neviděla nic než svou kořist. Vytasený meč si držela daleko od těla a jako zkušený válečník následovala prchajícího nágu.

Šivovi chvíli trvalo, než Satí dohnal. Ujistil se, že je v pořádku, a pak se zaměřil na nágu. Překvapeně zamrkal.

Jak jen ten prašivý pes získal takový náskok?

Nága se pohyboval po nerovném terénu s překvapivou mrštností. Lehce se vyhýbal stromům a přitom neustále zrychloval. Šivovi v mysli vytanula vzpomínka na bitvu u Brahmova chrámu v Méru, při které poprvé potkal Satí.

Tenkrát u Brahmova chrámu neohrabanost nobou jenom předstíral.

Šiva si připnul štít zpět na záda a zrychlil. Satí si držela tempo po jeho levici. Náhle cosi zahuhlala a ukázala doprava k místu, kde se cesta rozdělovala. Šiva přikývl. Rozdělí se a pokusí se nágu obklíčit u strmého hřebenu, ke kterému se blíží.

Šiva se s novou vervou a mečem připraveným k boji vrhl vpravo. Satí pokračovala nágovi v patách a rovněž nezpomalovala. Nová stezka, po níž Šiva běžel, se mu náhle narovнала pod nohama a Šiva zmenšil nágův náskok. Všiml si, že nága svírá v pravé ruce štít. To nebyla vhodná volba pro obranu. Šiva sraštil čelo.

Satí stále ještě kus zaostávala. Když Šiva srovnal s nágou krok, vytáhl z pouzdra nůž a mrštil jím po jeho krku. Pak ohromeně sledoval úhybný manévř, o kterém se mu ani nesnilo.

Nága nůž jednoduše vykryl štítem, aniž by se po střele ohlédl nebo se zapotácel. Nůž se od štítu neškodně odrazil, nága si štít připnul na záda a pokračoval v běhu.

Šiva na něj ohromeně civěl a polevil v tempu.

Ani se na ten nůž nepodíval a odrazil ho! Co je sakra zač?

Satí si ale celou dobu udržovala rychlost a každým krokem se k nágovi přibližovala. Šiva se k ní připojil z vedlejší stezky.

Satí vyběhla na hřeben a Šiva zrychlil, aby s ní srovnal krok. Z příkrých stěn vyvýšeniny viděl, jak nága před nimi dobíhá ke zdi na úpatí kopce. Zeď chránila podstavec Rámdžanbhúmi před divou zvěří a nevítanými návštěvníky. Byla dost vysoká. V Šivovi svítla naděje. Nága ji rozhodně

nemůže přeskočit. Bude ji muset přešplhat, a tak se Satí dostanou příležitost srovnat náskok a zaútočit.

Jak se zdálo, nága si uvědomil přesně totéž. Jakmile dorazil ke zdi, na podpatku se otočil a vytasil dva meče. V pravé ruce se mu ve svitu zapadajícího slunce leskl tradiční dlouhý meč, v levé třimal kratší zbraň se zvláštním dvojitém ostrím, které bylo upevněno v čepu ve středu jílce. Šiva se přiblížil k nágovi a připravil si štít. Satí na něj zaútočila zprava.

Nága se ohnal dlouhým mečem a přinutil Satí o krok ustoupit. Pak zaútočil mečem v levé ruce a Šiva se musel přikrčit, aby se jeho ráně vyhnul. Ale jakmile ho nágův meč minul, vyskočil vysoko do výšky a rozmáchl se k ráně shora. Proti takovému útoku se nedalo bránit, pokud protivník neměl nachystaný štít. Avšak nága jednoduše ustoupil stranou a sám zaútočil krátkým mečem. Nílakantha musel rychle vykrýt úder štítem.

Nyní se Satí opět pohnula k útoku. Výpady meče nutila nágu k ústupu, pak se levačkou natáhla za záda pro nůž a vrhla. Nága sklonil hlavu přesně v pravou chvíli, nůž ho těsně minul a zabořil se do zdi za ním. Ani Šivovi, ani Satí se ještě nepodařilo získat nad nágou navrch, ale přece jen ho neustále nutili k ústupu. Už to nebude trvat dlouho a přimáčknou ho ke zdi.

U vody z posvátného jezera, konečně jsem ho dostal!

A pak se po nich nága zuřivě ohnal levačkou. Meč v té ruce byl příliš krátký, byl to zbytečný výpad. Šiva se pohnul kupředu. Byl si jistý ranou na nágovu nekrytou hrud'

Ale nága se po něm ohnal a přitom palcem uvolnil pojistku na jílci. Jedna ze dvou čepelí se náhle prodloužila a v mžiku zdvojnásobila dosah meče. Ostří se Šivovi zařízlo do ramene a jed, kterým bylo napuštěno, ho naprosto ochromil.

„Šivo!“ vykřikla Satí a udeřila do meče v nágově pravé ruce. Doufala, že mu ho tím vyrazí z ruky. Avšak chvíli před nárazem nága svůj meč dobrovolně upustil. Satí se zapotácela, a jak se snažila získat ztracenou rovnováhu, meč jí vyklouzl z ruky.

„Ne!“ zařval Šiva. Ležel naprosto bezmocně na zádech a nemohl se pohnout.

Všiml si totiž, na co Satí zřejmě zapomněla. Nůž, kterým po nágoví vrhla, když ho odhalili za stromem u Rámdžanbhúmi, měl stále připevněný k pravému zápěstí. Nága máchl pravačkou po břichu padající Satí. Ta si svou chybu uvědomila až příliš pozdě.

Nága však svou ruku v poslední chvíli stáhl a rána, která mohla být smrtící, se proměnila v neškodné škrábnutí. Levým loktem ale udeřil tvrdě. Zlomil Satí nos a srazil ji k zemi.

Když zneškodnil oba nepřátele, hbitě si ze země pravou nohou podal dlouhý meč. Obě zbraně pak zasunul do pochvy. Nepřestával však Šivu a Satí sledovat. Pak se odrazil a skočil. S rukama za zády se chytil za vršek zdi a vyčkával.

„Satí!“ zaječel Šiva a spěchal ke své ženě hned, jak mu to jed dovolil.

Satí si tiskla břicho a nága svažtil čelo. Bylo to přece jen povrchové škrábnutí. Pak se mu oči rozšířily překvapením.

Ona je těhotná.

Nága zatnul břišní svaly, jedním pohybem vyšvihl nohy nahoru a zmizel za zdí.

„Pevně to tiskni,“ vykřikl Šiva a zkoumal říznutí.

Trochu se uklidnil, když viděl, že šlo jen o lehké zranění. Množství krve a zlomený nos mu ale stále dělaly starosti.

Satí k němu vzhledla. Z nosu se jí řinula rudá tekutina, z očí jí šlehalý blesky. Zvedla meč a zavrčela: „Na něj.“

Šiva se obrátil, zdvihl svou zbraň ze země, zasunul ji zpět do pochvy a rychle přešel zeď. Satí se pokusila o totéž. Přistál na druhé straně na hlučné ulici. Nága už byl daleko, ale stále nepolevoval v běhu.

Zamířil za ním, ale věděl, že je to marné. Nága měl moc velký náskok. Šiva ho teď nenáviděl víc než kdy dřív. Byl to trýznitel jeho ženy a vrah jeho bratra! Ale přesto nemohl než obdivovat nedostižnost jeho umění s mečem.

Nága měl namířeno ke koni, kterého někdo přivázal u vchodu do obchodu. Jedním neuvěřitelným pohybem vyskočil a natáhl pravou ruku. Ladně dopadl na koňský hřbet a nožem připevněném na pravém zápěstí mu přeřízl otěže, které ho vázaly. Překvapený kůň se postavil na zadní, otěže letěly dozadu. Nága je levačkou zručně zachytil. Pak koně pobídl patami a něco mu pošeptal. Po jeho slovech vyrazil kůň tryskem vpřed.

Z obchodu se vyřítíl muž.

„Zastav! Zloději jeden! To je můj kůň!“ vřeštěl hlasitě.

Nato nága sáhl do záhybů svého pláště, vší silou po něm čímsi mrštil a odcválal pryč.

Majitel koně se pod silou nágova úderu zapotácel a skácel k zemi.

„Při vodě z posvátného jezera!“ vykřikl Šiva a spěchal raněnému na pomoc.

Když se k němu ale přiblížil, překvapeně sledoval, že se muž pomalu zvedá se země. Třel si bolavý hrudník a hlasitě klel:

„Blechy z tisíce čoklů ať tomu parchantovi nalezou do podpaždí!“

„Nestalo se ti nic?“ zeptal se Šiva a prohlédl si mužovu hrud’.

Majitel koně si zas vyděšeně prohlížel Šivovo krví potřísněné tělo.

Šiva se sehnul a zvedl ze země věc, kterou po majiteli koně nága mrštil. Byl to váček z nejlepšího hedvábí, jaké kdy Šiva viděl. Opatrně ho otevřel. Očekával nějakou lest, ale ve váčku našel jen mince. Jednu z nich vyndal ven a udiveně si ji prohlédl. Byla celá ze zlata. Takových bylo v měšci aspoň padesát. Pohlédl směrem, kterým nága odjel.

Co je to za lotrovinu? Ukradne koně a pak za něj zaplatí zlatem, kterým by si pořídil pět zrovna takových?

„Zlato!“ šeptl majitel koně měkce. Pak Šivovi vyrval měšec z ruky. „To je moje!“

Šiva k němu ani nevzhlédl, v ruce stále držel jeden zlaťák a prohlížel značky, které na něm byly vyraženy.

„Jeden potřebuji.“

„Ale...“ začal majitel koně váhavě. Rozhodně se totiž nechtěl pouštět do sporu s mužem Šivova vzrůstu.

Šiva si znechuceně odfrkl. Z vlastního měšce na boku vytáhl dvě zlaté mince a podal je koňari. Ten v duchu děkoval štěstěně za vskutku úspěšný den a odspěchal pryč.

Šiva se otočil a spatřil Satí. Se zakloněnou hlavou odpočívala opřená o zeď a pevně si tiskla nos. Vydal se k ní.

„V pořádku?“

Satí přikývla. Obličej měla umazaný od zaschlé krve.

„Ano. Co tvoje rameno? Nevypadá dobře.“

„Vypadá horší, než to je. Neboj, jsem v pořádku.“

Satí se ohlédla směrem, kterým nága odjel.

„Co to po tom koňari hodil?“

„Měsíc napěchovaný tímhle,“ odpověděl Šiva a ukázal Satí minci.

„Dal mu zlaťáky?“

Šiva přitakal.

Satí svrátila čelo a potřásla hlavou. Pak si minci zblízka prohlédla. Jednu stranu zdobila hlava jakéhosi muže s korunou na hlavě. Překvapivě to nebyl nága, neměl na sobě žádné znetvoření.

„Vypadá jako nějaký král,“ prohlásila Satí a setřela si krev z úst.

„Prohlídni si ale tyhle podivné značky,“ pobídl ji Šiva a obrátil zlaťák.

Na zadní straně byl symbol ležícího půlměsíce a přes celou minci se táhla síť podivných zakřivených čar. Dvě z nich se spojovaly ve středu a tvořily tam jakýsi nerovnoměrný trojúhelník, o kousek dál se zas rozpojovaly do roztodivné sítě tenkých linek.



„Vím, proč tam je měsíc. Ale co mají znamenat tyhle čáry?“ zeptala se Satí.

„To nevím,“ přiznal Šiva. Jednou věcí si byl ale naprosto jistý. Jeho tušení bylo správné.

Najdi nágy. Skrze ně najdeš zlo. Najdi nágy.

„Nesmíme se teď nechat rozptylovat,“ řekla Satí, jako by manželovi četla myšlenky.

„Ale nejdřív tě musí prohlédnout Ájurvatí,“ přitakal Šiva.

„Ty ji potřebuješ víc,“ řekla Satí.



„Že už s naším bojem nechceš mít nic společného?“ zeptal se Dakša zaskočeně. „Tomu nerozumím, můj pane. Dovedl jsi nás k našemu největšímu vítězství. Teď musíme náš úkol dokončit. Čandravanšské zlo musí být navždy zapovězeno. Musíme tyhle lidi přivést na pravou súrjavanšskou cestu.“

„Výsosti,“ začal Šiva zdvořile, ale pevně. Levé rameno měl stále citlivé. Začal si ho mírnými pohyby rozhybávat. „Nemyslím si, že jsou zlí. Teď vím, že mým úkolem je něco zcela jiného.“

Dílpa seděl nalevo od Dakši a samou radostí se málem tetelil. Šivova slova pro něj byla jako balzám na duši. Satí

a Parvatešvár tiše postávali po Šivově pravici. Nandi s Vírabhadrou všemu udiveně naslouchali zpovzdálí. Jediný člověk, kterého Šivova slova rozzlobila stejně jako Dakšu, byl Bhagíráth, korunní princ Ajódhji.

„Potřebujeme snad potvrzení od cizího barbara, že nejsme zlí?! To je přece naprosto zřejmé!“ řekl Bhagíráth.

„Bud' zticha!“ zasyčel na něj Dilípa. „Neurážej Níla-kanthu!“

Potom se Dilípa se složenýma rukama obrátil na Šivu a pokračoval:

„Odpusť mému nerozváznému synovi, můj pane. Promluvil bez rozmyslu. Říkáš, že máš jiný úkol. Jak ti může být Ajódhjá nápomocná?“

Šiva si chvíli prohlížel viditelně dopáleného Bhagírátha, pak se otočil k Dilípovi.

„Kde bych našel nágy?“

Zaskočený Dilípa se pro ochranu vyděšeně dotkl svého přívěsku Rudry. Dakša prudce vzhlédl.

„Můj pane, nágové jsou ztělesněné zlo,“ řekl Dakša. „Proč bys je chtěl hledat?“

„Odpověděl sis na vlastní otázku, Výsosti,“ řekl Šiva a pak se obrátil zpět k Dilípovi. „Nemyslím, že ty ses s nágy spolčil. Někteří ve tvé zemi tak ale činí. Musím vědět, jak se s nimi spojit.“

„Můj pane,“ řekl Dilípa a těžce polkl. „Říká se, že král Brángy se paktuje se silami zla. On by ti dokázal odpovět. Ale do jeho bohatého království je zakázán vstup všem cizincům, dokonce i nám. Občas si myslím, že nám

Bráňové platí tribut jenom proto, abychom se za nimi nevydali, a ne proto, že by se báli, že bychom je porazili v boji.“

„Ve tvé říši vládne druhý král? Jak je to možné?“ zeptal se Šiva překvapeně.

„Nejsme posedlí kontrolou jako súrjavanšové. Netrváme na tom, aby se všichni řídili podle jednoho jediného zákona. Každé království má právo na vlastního vladaře a vlastní způsoby. Platí Ajódhje tribut, protože jsme je porazili ve velké *ašvamédhské jadžně*.“

„*V koňské oběti?*“

„Ano, můj pane,“ pokračoval Dilípa. „Obětní kůň volně probíhá z království do království. Když se ho nějaký vladař pokusí zastavit, dojde k boji, je poražen a jeho území připojeno. Když koně nechají volně běhat, jejich království se stane naší kolonií a posílá nám tribut. Jeho zákony jsou mu ale ponechány. To z nás dělá spíše konfederaci spojených království než fanatické impérium, jako je Meluha.“

„Dávej si pozor na jazyk, ty nestydatý blázne,“ vykřikl Dakša. „Ta tvoje konfederace spíš připomíná vyděračství. Platí ti tribut, protože kdyby to nedělali, zaútočíš na jejich zemi a zničíš ji. Co je to za královskou *dharmu*? V Meluze pozice císaře neznamenaá přijímání tributu, ale zodpovědnost a práci pro dobro poddaných celé říše.“

„A kdo rozhoduje, co je pro tvé poddané dobré? Ty? A jakým právem? Lidi by měli mít možnost dělat, co chtějí.“

„Ale to znamená chaos!“ zařval Dakša. „Jen tvoje hloupost bije do očí víc než tvá nízká morálka!“

„A dost!“ ozval se Šiva. Měl co dělat, aby ovládl vlastní rozhořčení. „Kdyby se obě Výsosti ráčily přestat hádat?“

Dakša ho překvapeně probodl pohledem. Uviděl před sebou sebevědomého Šivu, který svou roli Nílakanthy nejen přijímal, ale skutečně ji žil. Srdce mu zklamáním pokleslo. Sen jeho otce, že člen jejich rodiny bude vládnout celé Indii a přivede na súrjavanšský způsob života všechny její obyvatelé, mizel v nedohlednu. Sice by Svadvípány dokázal porazit v bitvě díky lepší strategii a technice, ale neměl dost vojáků na udržení dobytého území. K tomu potřeboval Nílakanthu, ve kterého by Svadvípané věřili. Ale když se Nílakantha odmítal nechat řídit, jeho plány neměly šanci na úspěch.

„Proč říkáš, že se Brángové spolčili s nágy?“ otázal se Šiva.

„Nevím to jistě, můj pane,“ řekl Dilípa. „Ale tohle se proslýchá od obchodníků z Káší. S nikým jiným v celém Svadvípu Brángové neobchodují. V Káší také žije mnoho uprchlíků z Brángy.“

„Uprchlíci?“ zeptal se Šiva. „A před čím utíkají? Říkal jsi přece, že je Bránga bohatá.“

„Říká se, že Brángu již několikrát postihla velká morová rána. Nejsem si tím ale jist. Jen málokdo si může být jist tím, co se v Bránze děje. Král Káší by ale něco vědět mohl. Mám pro něj poslat, můj pane?“

„Ne,“ odmítl Šiva. Nebyl si jistý, jestli by to nebyla jen další honba za přeludem, anebo jestli Brángové skutečně měli co dočinění s nágy.

Satí náhle dostala nápad a obrátila se k Dilípovi. Kvůli obvazu, který měla na obličeji, zněl její hlas velmi nosově.

„Odpust', Výsosti, ale kde přesně leží Bránga?“

„Daleko na východě, princezno Satí. V místech, kde se naše uctívaná Ganga stéká s jejich posvátnou řekou Brahmaputrou, která přitéká ze severovýchodu.“

Šiva sebou trhl, náhle mu to došlo. Usmál se na Satí a ta mu jeho úsměv opětovala.

To nejsou jenom čáry! Jsou to řeky!



Šiva sáhl do vaku u pasu a vytáhl z něj minci, kterou získal od nágy. Ukázal ji Dilípovi.

„Je tohle bránžská mince, Výsosti?“

„Ano, pane,“ přisvědčil Dilípa překvapeně. „Na jedné straně je král Čandrakétu a na druhé mapa řek jejich země. Takové mince jsou ale velmi vzácné. Bráňové svůj tribut posílají v ingotech, nikdy v mincích.“

Dilípa se právě chystal zeptat, kde Šiva ke zlatáku přišel, když tu ho Nílakantha přerušil.

„Jak rychle můžeme odjet do Káší?“



„Hm, dobrá,“ usmál se Šiva a podal Vírabhadrovi čilam.

„Já vím,“ zazubil se Vírabhadra. „Tráva je tady mnohem lepší než v Meluze. Tihle čandravanšové rozhodně vědí, jak si užívat života.“

Šiva se usmíval. Marihuana už na něj začínala účinkovat. Oba přátelé seděli na malém návrší kousek od Ajódhji a vychutnávali si večerní vánek. Byl odtamtud nádherný výhled.

Travnatý pahorek mírně sestupoval do řídce zalesněné planiny, která se táhla do dálky, až končila v příkrém srázu. Divoká Sarju tam před mnoha tisíciletími roztrhla útes a teď tamtudy bouřila dolů k jihu. Slunce pomalu zapadalo za obzor a doplňovalo dramatickou krásu ničím nerušené chvíle.

„Tak snad je císař Meluhy konečně spokojený,“ řekl Vírabhadra s úsměvem a předal čilam zpět Šivovi.

Šiva na něj šelmovsky zamrkal a zhluboka potáhl. Věděl, že Dakša s jeho změnou názoru na čandravanše rozhodně spokojený nebyl. Ale protože nechtěl, aby ho při hledání nágů rozptyloval, přišel na geniální kompromis, který by Dakšovi dal pocit vítězství a zároveň potěšil i Dilípu.

Šiva vyhlásil, že Dakša bude od nynějška znám jako císař celé Indie. Nejenže bude mít jeho jméno prvenství při modlitbách na královském dvoře v Dévagiri, ale dokonce i v Ajódhje. Dilípa měl být ve všech čandravanšských oblastech oslovován jako císař Svadvípu a v Meluze jako bratr císaře. Jeho jméno mělo v modlitbách v Dévagiri a v Ajódhje následovat hned za Dakšovým. Zároveň mělo Dilípovo království platit Meluze čistě formální tribut sto tisíc zlaťáků, které Dakša nařídil darovat chrámu Rámdžanbhúmi v Ajódhje.

Tak se Dakšovi splnil alespoň jeden ze snů – stal se císařem celé Indie. S pocitem vítězství se tedy spokojeně vrátil

do Dévagiri. Vždy pragmatický Dilípa byl rovněž nadšen. I když prohrál válku se súrjavanši, ponechal si celou svou říši i nezávislost.

„Za týden odjíždíme do Káší?“ tázal se Vírabhadra.

„Hm.“

„To je dobře. Tady už je docela nuda.“

Šiva mu s úsměvem podal čilam.

„Tenhle Bhagíráth vypadá jako docela zajímavý chlapík.“

„To teda jo.“ Vírabhadra zhluboka potáhl z čilamu.

„Co jsi o něm zaslechl?“

„Viš,“ začal Vírabhadra. „To Bhagíráth měl ten nápad poslat nám na Dharmaketu sto tisíc vojáků do zad.“

„Ten útok zezadu? To byl vynikající plán. Kdyby nebylo Drapakovy statečnosti, tak by nejspíš i vyšel.“

„Rozhodně by vyšel, kdyby Bhagíráthovy rozkazy splnili do písmene.“

„Vážně?“ otázal se Šiva a dál pokuřoval.

„Slyšel jsem, že Bhagíráth chtěl své vojsko vést v noci k bitevnímu poli objíždkou. Kdyby to udělal, o jejich pohybu bychom nevěděli a naše zpomalená reakce by jim zaručila vítězství.“

„Tak proč to neudělali?“

„Válečná rada se prý odmítla sejít v noci, když je Bhagíráth svolával.“

„Proč to jen u vody posvátného jezera odmítli, když to bylo tak vážné?“

„Spali.“

„To si děláš srandu!“

„Nedělám,“ odpověděl Vírabhadra a potřásl hlavou. „A co je ještě horší, když se ke schůzce ráno uráčili, prikázali Bhagíráthovi, aby se držel poblíž údolí mezi Dharma-
maketem a naším táborem. Tak jsme se o jejich přesunu dozvěděli.“

„Proč by válečná rada udělala takovou pitomost?“ zeptal se Šiva ohromeně.

„Jeho otec zřejmě Bhagíráthovi nevěří. A proto mu nedůvěřuje ani většina svadvípských vladařů a generálů. Mysleli, že by se s vojskem sebral, utekl do Ajódhji a nechal se prohlásit císařem.“

„To je ale směšné. Proč Dilípa nevěří vlastnímu synovi?“

„Má za to, že si o něm Bhagíráth myslí, že je blázen a špatný vladař.“

„To si ale Bhagíráth určitě nemyslí!“

„No, podle toho, co jsem slyšel,“ zazubil se Vírabhadra a začal vyklepávat popel z čilamu, „si to Bhagíráth o otci skutečně myslí. A moc se neplete, nebo ano?“

Šiva se usmál.

„No a potom, jako by to ještě nestačilo,“ pokračoval Vírabhadra, „ten celý propadák svedli na Bhagírátha. Povídá se, že prohráli, protože odvedl pryč těch sto tisíc vojáků.“

Šiva zakroutil hlavou. Mrzelo ho, když se musel dívat na to, jak skupinka pitomců shazuje chytrého.

„Myslím, že je to skutečně schopný člověk, kterému brání v rozletu.“

Jejich poklidné rozjímání neočekávaně prořízl hlasitý skřek. Vzhledli a spatřili tryskem cválajícího jezdce a jeho

společníka, který za ním zaostával a hlasitě vřeštěl: „Pomoc! Pomozte někdo princovi Bhagíráthovi!“

Bhagíráth nad svým pádícím koněm ztratil kontrolu a řít se směrem ke srázu a jisté smrti. Šiva naskočil na koně a zamířil k němu. Vírabhadra ho následoval. Byla to docela dálka, ale mírný vršek pomohl Šivovi a Vírabhadrovi nabrat rychlost. Šiva si to obloukem zamířil k princovu koni. O pár minut později se už řít vedle něj. Musel se obdivovat princovu klidu a soustředění, které měl i tváří v tvář nebezpečí.

Bhagíráth vši silou tahal za otěže, snažil se koně zpomalit. Zvíře to ale rozrušovalo ještě více a nabíralo rychlost.

„Uvolni mu otěže,“ zařval Šiva, aby přehlučil řev řeky Sarju, která byla čím dál tím blíž.

„Cože?“ zaječel Bhagíráth. Všechno jeho výcvik mu naštěptával, že pustit otěže nezvladatelného koně by byla ta největší hloupost.

„Věř mi. Pusť je.“

Později si to Bhagíráth vysvětloval jako ruku osudu, která ho vedla k Nílakanthovi. V ten moment mu jeho instinkt zavelel, aby zapomněl na výcvik a věřil tomuhle tibetskému barbarovi. Bhagíráth pustil otěže. A s překvapením pozoroval, že kůň zpomalil.

Šiva se k němu ze strany přiblížil. Byl už tak blízko, že se mohl naklonit a šeptat koni do ucha. Pak začal broukat jakousi nezvyklou melodii. Kůň se pozvolna uklidňoval a zvolnil do cvalu. Ale útes byl stále blíž. Blížil se velmi rychle.

„Šivo!“ vykřikl varovně Vírabhadra. „Už jsi na sto metrů od útesu!“

Šiva to varování zaslechl. Srovnal své tempo s Bhagíratem. Princ byl pořád v klidu a držel se v sedle. Šiva nepřestával zpívat. A pomalounku, polehounku získával nad koněm kontrolu. Bhagíratův kůň se konečně zastavil ve chvíli, kdy byl jen pár metrů od srázu.

Když je Vírabhadra dohnal, Šiva a Bhagírat okamžitě seskočili.

„Zatraceně!“ řekl Vírabhadra a střelil po srázu pohledem. „To bylo teda o chlup.“

Šiva mu věnoval pohled, než se otočil k Bhagíratovi.

„Nestalo se ti nic?“

Bhagírat na něj jenom němě zíral a potom pln studu sklopil zrak.

„Mrzí mě, že jsem ti přivodil takovou potíže.“

„Ale vůbec není proč.“

Bhagírat se obrátil na koně, který ho ztrapnil, a tvrdě ho udeřil mezi nozdry.

„Ten kůň za to nemůže!“ zvolal Šiva.

Bhagírat pohlédl zpět na Šivu a sraštil čelo. Šiva přešel ke koni a něžně mu vzal hlavu do dlaní. Laskal ji, jako by to bylo dítě, které někdo nespravedlivě potrestal. Pak mu z tlamy opatrně vytáhl udidlo a pobídl Bhagírata, aby přistoupil blíž. Z koženého pásku u koňské tlamy trčel hřebík.

Bhagírat na něj šokovaně zíral. Bylo mu jasné, co to znamená.

Šiva ho opatrně vyňal a podal Bhagíratovi. „Někdo tě tu vážně nemá v lásce, příteli.“

Bhagíráthův společník je mezitím dohnal. „Princi! Jsi v pořádku?“

Bhagíráth na něj pohlédl a prohlásil: „Jsem.“

Šiva se k muži obrátil.

„Vyříd' císaři Dilípovi, že jeho syn je vskutku výtečný jezdec. Vyříd' mu, že Nílakantha ještě nepotkal muže, který by si v tak zoufalé situaci dokázal nad zvířetem udržet kontrolu. Vyříd' mu také, že si Nílakantha žádá, aby jej princ Bhagíráth pocítil svou přítomností a doprovázel ho na cestě do Káší.“

Šiva věděl, že si to Dilípa správně vyloží jako rozkaz, a ne žádost. Nejspíš to byl jediný způsob, jak Bhagírátha ochránit před těmi, kteří usilovali o jeho život. Společník padl na koleno.

„Jak si přeješ, pane.“

Bhagíráth stál jako solný sloup. Setkal se s lidmi, co proti němu intrikařili, s lidmi, kteří si přisvojovali jeho nápady, s lidmi, jež mu neustále házeli klacky pod nohy. Ale tohle... S tímhle se ještě nesetkal.

„Nech nás o samotě,“ přikázal společníkovi a muž okamžitě odjel.

„Takovou laskavost jsem doted' zažil jen od jednoho jediného člověka,“ řekl Bhagíráth dojatě. „Od své sestry Ánandamají. Ale její činy vysvětluje pokrevní pouto. Nevím, jak se zachovat tváří v tvář tvé štědrosti, můj pane.“

„Tím, že mi nebudeš říkat ‚můj pane‘,“ usmál se na něj Šiva.

„Musím požádat, abys mi tento příkaz dovolil neuposlechnout,“ prohlásil Bhagíráth a ruce složil do uctivého

namasté. „Všechny tvé ostatní příkazy ale vyplním. I kdybys žádal můj život.“

„Uklidni se, prosím tě. Nebudu po tobě přece chtít, abys spáchal sebevraždu po tom, co jsem si dal takovou práci s tím, abych ti zachránil život.“

Bhagíráth se pousmál. „Co jsi to tomu koni zpíval za píseň, pane?“

„Posed' se mnou někdy u čilamu a naučím tě ji.“

„Bude mi čest sedět ti u nohou a učit se od tebe, můj pane.“

„Nebudeš mi sedět u nohou, příteli, posadíš se vedle mě. Líp tak uslyšíš.“

Poklepal ho po rameni a Bhagíráth se usmál.



2. KAPITOLA

PO PROUDU SARJU

„Ohlaš princezně Ánandamají, že přišel generál Parvatešvár,“ přikázal Parvatešvár kapitánce ženské stráže před vchodem do Ánandamajina příbytku.

„Řekla mi, že tě očekává, generále,“ řekla kapitánka a hluboce se uklonila. „Mohu tě ale požádat, abys chvíli počkal? Zajdu jí to ohlásit.“

Kapitánka vešla do Ánandamajiných komnat a Parvatešvár se rozhlédl kolem. Šiva ho pověřil velením a přípravou výpravy do Káší. Věděl, že kdyby to nechal na ajódhjských úřednících, dohadovali by se o způsobu přepravy nejmíň tři roky. Se svou typicky súrjavanšskou výkonností Parvatešvár vše zařídil během týdne. Skupina se měla nejprve plavit na královských lodích na východ po proudu řeky do města Magadha, kde se Sarju stékala s mocnou Gangou. Odtamtud měli zamířit na západ proti proudu Gangy do *Káší, města, kde září nejskvělejší světlo.*

Parvatešvár byl doslova zaplavený nesmyslnými žádostmi ajódhjských šlechticů, kteří se rozhodli uchopit

příležitost za pačesy a cestovat spolu s Nílakanthou. Ně-
která přání měl v úmyslu vyplnit, jako třeba v případě
pověřivého aristokrata, který chtěl se svou lodí vyrazit
přesně třicet dva minut po odbití třetího praháru. Ostatní,
jako přání dalšího, aby mu loď obsluhovaly jen ženy, ostře
zamítal. Byl si jistý, že i Ánandamají přijde s něčím extra-
vagantním.

*Jako třeba zvláštní loď navíc na mléko, které potřebuje ke
zkrášlovacím koupelím.*

Kapitánka byla za chvíli zpět.

„Smíš vstoupit, generále.“

Parvatešvár bez dalšího otálení vešel, uklonil se, zasalu-
toval a hlasitě se zeptal: „Co si přeješ, princezno?“

„Nemusíš se ostýchat, generále. Klidně zvedni zrak.“

Parvatešvár vzhlédl. Ánandamají ležela na břiše u okna,
z něhož byl výhled na královské zahrady. Kanini svým kou-
zelným dotekem masírovala princeznino exotické, poddaj-
né tělo. To zakrýval jen pruh látky, který Ánandamají volně
spočíval od beder po stehna. Byla to pastva pro oči.

„Pěkný pohled, vid’?“ zeptala se Ánandamají.

Parvatešvár zrudl, sklonil hlavu a sklopil zrak. Tento
okamžik mu připomínal vzácnou chvíli, kdy sameček kob-
ry před družkou skloní na začátku milostného tance hlavu,
jako by uznával její převahu.

„Omlouvám se, princezno. Moc se omlouvám. Nechtěl
jsem tě urazit.“

„Ale proč by ses měl omlouvat za pohled do královských
zahrad, generále? Dívat se přece smí.“

Parvatešvár, který celý život držel přísný celibát, byl uchlácholen. Jak se zdálo, Ánandamají si jeho úmysly vyložila správně. S očima stále přikovanými k podlaze se tichým hlasem zeptal: „Co pro tebe mohu udělat, princezno?“

„Nic složitého. Jižně po proudu Sarju je místo, kde se Ráma spolu s guru Višvamitrou a bratrem Lakšmanou zastavil na cestě k démonu Tádaka. Tam na tom místě ho mahárši Višvamitra naučil umění bala-atibala, pověstnému způsobu, jak si udržet věčné zdraví a zbavit se hladu a žízně. Chtěla bych tam zastavit a nabídnout Rámovi púdžu.“

Parvatešvára její zbožnost vůči Rámovi potěšila. Usmál se. „Samozřejmě tam zastavíme, princezno. Vše zařídím. Potřebuješ na to nějaké zvláštní zásoby?“

„Ne. Upřímné srdce je vše, co je k modlitbě potřeba.“

Zapůsobila na něj a Parvatešvár na chvíli vzhlédl. Ánandamajiny oči ale jako by se mu vysmívaly. Tiše zavrčel: „Ještě něco, princezno?“

Ánandamají se zašklebila. Takovou reakci neočekávala. „Už nic, generále.“

Parvatešvár bryskně zsalutoval a odkráčel.

Ánandamají se za ním chvíli dívala. Pak si zhluboka povzdechla a potřásla hlavou.



„Přistupte blíže,“ řekl pandit. „Zahájíme púdžu.“

Šivova výprava byla v Bala-atibala kunde, kde se Ráma naučil svým pověstným schopnostem od guru Višvamitry.

Nílakantha nebyl nijak nadšen z toho, že se k němu připojilo takové množství ajódhjské smetánky. Z původního svižného konvoje pěti lodí se stala ospalá karavana, která čítala lodí padesát. Přímočarý Parvatešvár se nedokázal ubránit pokřivené logice čandravanšských šlechticů. Proto měl Šiva velkou radost, když k němu Bhagírath přišel s návrhem, jak se většiny z nich zbavit. Mazaně jednomu navrhl, že by měl jet do Káší napřed a připravit pro Nílakanthu uvítání. Tím v očích Pána nepochybně stoupne. Jakmile šlechtic odspěchal pryč, začali se i ostatní předhánět, kdo v Káší ohlásí Nílakanthův příjezd jako první. Během několika hodin se konvoj snížil na Šivou žádaný počet.

Pódium na púdžu stálo asi padesát metrů od říčního břehu. Říkalo se, že kdokoli se této modlitby zúčastní se skutečnou zbožností, už nikdy neonemocní. Šiva, Satí, Parvatešvár, Ájurvatí, Bhagírath a Ánandamají seděli ve vnitřním kruhu vedle pandita. Ostatní, Nandi, Vírabhadra, Drapaku, Krittika a muži ze spojené súrjavanšsko-čandravanšské brigády, seděli o trochu dál. Vážný bráhman recitoval sanskrtské šlóky s důrazem na přesnou intonaci, kterou ho naučil jeho guru.

Satí měla špatné tušení. Cítila, že ji někdo pozoruje. Z nějakého důvodu měla dojem, že na ni kdosi ve svém pohledu směřuje všechnu svou nenávist. Ale spolu s tím cítila i vlny bezbřehé lásky a smutku. Celá zmatená otevřela oči. Všichni ostatní je měli zavřené, jak si to žádala púdžá. Otočila hlavu a nadskočila. Šiva na ni otevřeně zíral. Oči měl dokořán a zářila z nich všechna jeho láska, na rtech mu pohrával jemný úsměv.

Satí se na manžela zamračila a jedním výmluvným pohledem mu sdělila, že by se měl soustředit na modlitbu. Šiva ale jen našpulil rty a poslal jí polibek. Překvapená Satí se zamračila ještě víc. Takové chování súrjavanšská etiketa naprosto zavrhovala. Šiva našpulil pusu jako trucující děcko, zavřel oči a otočil se k ohni. Satí se obrátila stejným směrem, zavřela oči a usmála se. Bozi jí požehnali, když jí poslali takového muže.

Pořád ale cítila, jako by ji někdo sledoval. Neustále a upřeně.



Poslední loď Nílakanthova konvoje zmizela za ohybem Sarju. Nága vyšel zpoza stromů, které ho kryly před očima nepřátel. Svižně došel do míst, kde bráhman dosloužil púdžu. Následovala ho královna nágů a sto ozbrojenců. Zastavili se ve zdvořilé vzdálenosti od nágy, aby mu poskytli soukromí.

Karkótak, ministerský předseda nágské královny, vzhledl k nebi a odhadl čas. Pak zmateně pohlédl na nágu opodál. Podívoval se nad tím, proč se Pán všech nágů, jak mu v zemi lidé přezdívali, zajímal zrovna o tuhle púdžu. Pán měl skvělé schopnosti a vědomosti. Někteří si ho dokonce vážili ještě víc než samotné nágské královny.

„Výsosti,“ oslovil Karkótak královnu, „nemyslíš, že by bylo vhodné zdůraznit Pánovi všech nágů, jak je důležité, abychom se vrátili domů?“

„Až budu chtít tvoji radu, Karkótaku,“ sykla královna, „tak tě o ni požádám.“

Karkótak se okamžitě stáhl. Měl strach z královniny prchlivosti.

Královna se otočila zpět k nágovi a v hlavě si převracela jeho slova. Musela dát ministerskému předsedovi za pravdu. Nágové se do svého hlavního města museli rychle vrátit. Neměli času nazbyt. *Rádžjasabha*, *nágská vládní rada*, měla co nevidět začít. Zase jí budou předhazovat lékařskou pomoc Bránze. Věděla, že se kvůli vysokým nákladům, které to s sebou neslo, mnoho nágů od spojení s Brángou odvracelo. Obzvlášť ti, kteří by si nejraději poklidně žili své odstrčené životy ve vyhnanství a hořkovali nad svou špatnou karmou. Ale bez spojení s Brángou neměla její pomsta šanci na úspěch. A navíc je odmítala nechat na holičkách, když jí byli vždy věrní.

Ale na druhou stranu nemohla opustit ani svého synovce, Pána všech nágů. Dělal si starosti. Trápila ho přítomnost té odporné ženské a narušila jeho obvyklou vyrovnanost. Najednou začal zbytečně riskovat. Jako při tom pošetilém útoku na Satí a Šivu u Rámdžanbhúmi. Jestli ji nechtěl zabít, tak proč si sakra takhle zahrával se životem? Co kdyby ho zabili? Anebo ještě hůř, zajali živého? Pak se jí ospravedlňoval tím, že se snažil Satí vylákat z Ajódhji, protože ji nebylo možné zajmout ve městě. To se mu tedy rozhodně povedlo. Vylákal ji na cestu do Káší. Ale spolu s ní jel i její manžel a celá vojenská brigáda. Jakýkoli únos byl tedy naprosto nemožný.

Královna pozorovala synovcovy pohyby. Postoupila k němu o pár kroků blíž, ale Karkótakovi a mužům přikázala zůstat na místě.

Nága z úchyty u pasu vytáhl nůž. Byl to ten, který po něm Satí mrštila u Rámdžanbhúmi. Toužebně se na něj zadíval a přejel palcem po ostrí. Řízl se. Rozzlobeně potřásl hlavou, zabodl nůž do písku a otočil se zpět ke královně.

Náhle se zarazil. Váhal.

Královna byla očividně příliš daleko, než aby ji slyšel, přesto dala svým myšlenkám hlasitý průchod. „Nech to být, dítě. Nestojí to za to. Nech to být.“

Nága ale stál na místě jako přikován. Tížila ho nerozhodnost. Muži opodál se nestačili divit pohledu na svého pána. Takhle vyvedeného z míry ho ještě neviděli. Ke královninu zklamání se nága otočil a došel k místu, kde zabodl nůž. Zvedl ho, uctivě se ho dotkl čelem a pak ho zasunul zpět do úchyty u pasu.

Královna si znechuceně odfrkla a otočila se k němu zády. Posunkem přivolala Karkótaka. Věděla, že nemá na vybranou. Bude tu muset svého synovce nechat se strážít a sama odjet do hlavního města Paňčavatí.



„Přístavní poplatek? Co to je za nesmysl?“ zařval Siamantak, ministerský předseda Ajódhji. „Tahle loď patří císaři Svadvípu. Veze na palubě veledůležitého člověka, toho nejdůležitějšího v zemi.“

Siamantak stál v pilotní lodi Andhaka, přístavního ministra Magadhy. Ten nebyl jako ostatní čandravanšové, kteří byli ochotni v dobré věci přimhouřit nad zákonem oči. Siamantak se ohlédl na obrovskou loď, která na palubě vezla Nílakanthu. Šiva stál u zábradlí s Parvatešvárem a Bhagí-rathem. Siamantak věděl, že si Šiva přál v Magadze zastavit. Naprosto jasně dal najevo, že chce navštívit chrám Narsimhy na okraji města. Siamantak by Nílakanthu za nic na světě nezklamal. Ale zaplacením přístavního poplatku by zavedl nebezpečný precedent. Jaký císař kdy platil poplatky za loď ve vlastní říši? To by jim nadělalo problémy v každém říčním přístavu v zemi. Vyjednávání s Andhakem nebylo jen tak.

„Je mi jedno, komu ta loď patří,“ řekl Andhak. „A je mi stejně tak jedno, jestli máš na palubě samotného boha Rámu. Zákon je zákon. Každá loď, která chce v Magadze kotvit, musí zaplatit přístavní poplatek. Proč by zrovna císař Dilípa měl dělat drahoty s tisícem zlaťáků.“

„Nejde o peníze, jde o princip,“ hádal se Siamantak.

„Přesně tak! Jde o princip. Takže zaplať.“

Šiva už začínal ztrácet trpělivost. „O čem se tam sakra takovou dobu vybavují?“

„Můj pane,“ řekl Bhagí-rath. „Andhak je přístavní ministr. Je jeho povinností trvat na tom, abychom zaplatili přístavní poplatek. Siamantakovou povinností je ale trvat na tom, že lodě mého otce přístavní poplatky neplatí. Je to urážka na cti mého tatíčka. A Andhak je blb.“

„Proč nadáváš člověku, který se řídí zákonem?“ zamračil se Parvatešvár. „Naopak, zaslouží si úctu.“